

Ca l'Isidori

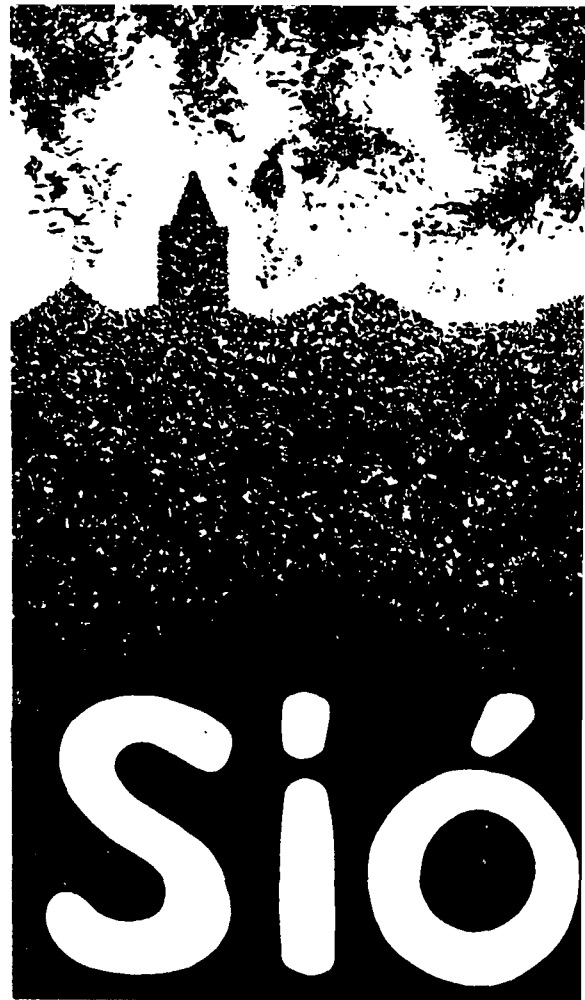
Esta masia situada hacia el sur de nuestra población en las inmediaciones de la sierra del Pilar de Almenara, ofrece juntamente con los cubiertos y corrales que la circundan, una excelente visión panorámica.

La entrada de la casa, está salvaguardada por una verja de hierro que cierra un patio formado por la pared de un cubierto y una pequeña construcción donde antes estaba una Capilla, hoy granero, cuya puertecita remata un arco de medio punto, formado por bien labrados bloques de piedra.

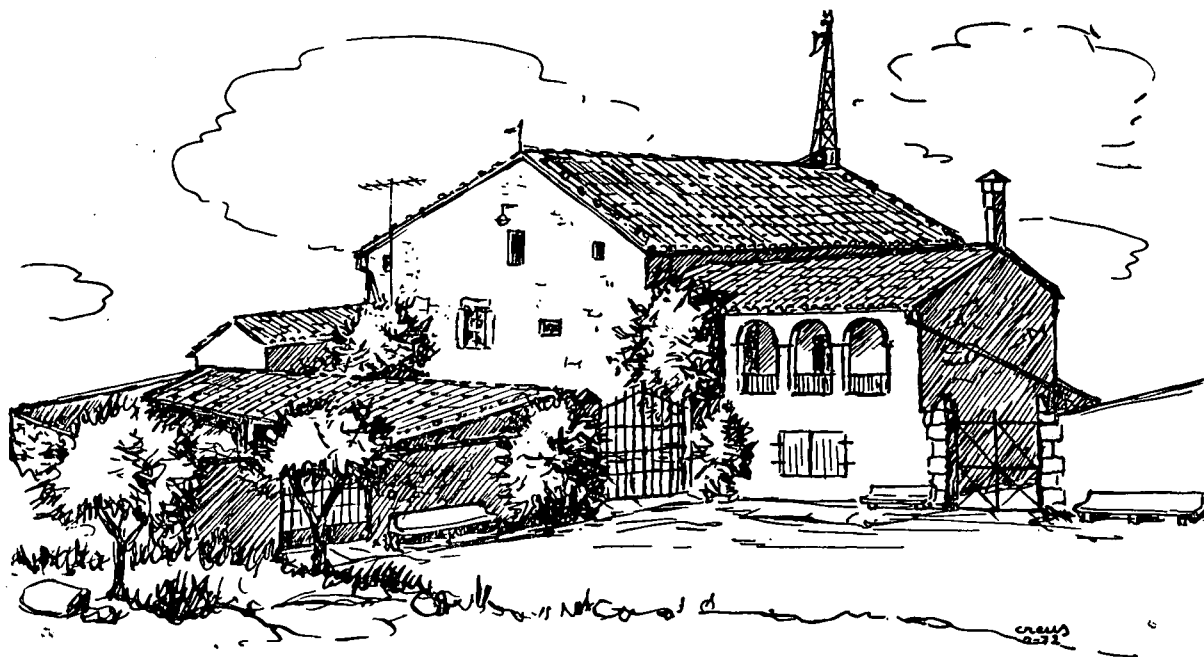
En la masia propiamente dicha está adosada otra edificación con una pequeña galería de arcos, donde se alojan los propietarios cuando pasan unos días allí siendo ocupada la masia por los medieros que trabajan las propiedades.

Se conserva aun el lugar donde antes estaba la prensa para la obtención del vino, similar a las de las otras masias visitadas. Antaño, cuando el viñedo era abundante, se disponía de gran bodega hoy habilitada para otros usos.

Unos rótulos indicadores conducen al visitante hacia el lugar, donde da la bienvenida una bonita hornacina situada encima de una estriada columna de piedra donde está una bella Imagen de «Sant Isidori».

Sió

El lector opina...

Sr. Director de Sió:

Voldria dirigir-vos uns mots a propòsit de "SIO" i sobretot d'un article publicat en el vostre número extraordinari amb la signatura d'en Lluís Pons i Serra. Permeteu-me per començar de felicitar-vos sincerament per la vostra tasca com a Drtor. del periòdic. Endavant, doncs, i esperem uns i altres que "SIO" pugui ésser cada dia encara un xic més agramunti, més liberal, més humà i català, que és la millor manera d'ésser també més espanyol, més europeu i universal.

Pel que es refereix a les publicacions que vege Agramunt ja fa molts anys, puc dir-vos que si conec la qüestió, es perquè vaig ésser un dels fundadors de "JUSTICIA I LLIBERTAT" i de "JULIOL".

De "JULIOL" puc dir-vos que, membre del "Comité" d'Agramunt i d'acord amb l'Enric Brufau, jo mateix vaig proposar la publicació d'un periòdic que pogués exposar les orientacions i els motius de la nostra tasca. "JULIOL" va desaparèixer perquè tots els qui l'animaren i li donaren vida es trobaren ben aviat repartits en els diversos fronts de lluita, Aragó, Castella, Andalusia, etc., etc.

De "JUSTICIA I LLIBERTAT" puc dir-ne que éssent l'organ d'un sol i mes aviat petit grup, la seva desaparició s'explica per simples dificultats financeres. En Miquel Pera, podria dir-ne alguna cosa. Aquest Setmanari que com recorda el Sr. Viladot era l'organ local de la Secció d'Agramunt de la "Unió Socialista de Catalunya" tenia per animador el nostre enyorat amic Enric Brufau.

Puc afegir-hi que en una conferència donada a Barcelona —en l'Ateneu Barcelonès— sobre la Premsa Comarcal Catalana, en Manuel Carrasco i Forniguera, va citar com exemple de bon periòdic, generós, obert i humà a "JUSTICIA I LLIBERTAT" d'Agramunt. Una "Tribuna Lliure" acullia tota mena de col·laboració.

Res més per avui. Ja sabeu que sóc un dels vostres abonats. Us demano que vulgueu considerar-me com un dels vostres amics.

GRABIEL SANS
París, Agost 1972.

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10

Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas.

Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

PREUS dels QUEVIURES a Agramunt durant la setmana 25 al 30 de Setembre

PORC: pernil a 350 ptes. 1 K.
llonganissa tendra a 130 ptes. 1 K.
llomillo a 210 ptes. 1 K.
costella a 100 ptes. 1 K.
carn magra a 170 ptes. 1 K.

VEDELLA: tendra a 240 ptes. 1 K.
congelada a 135 ptes. 1 K.

OUS: de 1.^a clase a 30 ptes. 1 dotzena
de 2.ª clase a 28 ptes. 1 dotzena
extra a 32 ptes. 1 dotzena

POLLASTRE: Mort a 50 ptes. 1 K.

PEIX: lluç gran de 130 a 160 ptes. 1 K.
sardina de 30 a 32 ptes. 1 K.
sipia a 120 ptes. 1 K.
lluç congelat de 55 a 65 ptes. 1 K.
musclo a 18 ptes. 1 K.
Calamars de 100 a 120 ptes. 1 K.

CARN: de lletó a 160 ptes. 1 K.

FRUITA: plátans a 30 ptes. 1 K.
taronges de 17 y 22 ptes. 1 K.
prèsssecs a 22 ptes. 1 K.
tomàquets a 14 ptes. 1 K.
pera a 10 ptes. 1 K.
raïm a 24 ptes. 1 K.

REFRANYS

Home ociós carregat de vicis.

A la vinya del veí, carregar i fugir.

Home vell carregat de nafres.

Ase carregat d'or puja lleuger les montanyes.

Pedant és un ase carregat de lletres.

La Junta Local de la LUCHA CONTRA EL CANCER agradece la colaboración desinteresada de todas las Sras. que tomaron parte en la Cuestación efectuada durante el día de la Fiesta Mayor.

Debe de felicitarse a las simpáticas Majorettes de nuestra Villa que tanta labor hicieron, dando a la vez una nota de buen gusto y colorido.

La cantidad recaudada ha sido de 23.018 ptas. que pasan a engrosar los fondos provinciales.

Inmensa gratitud, pues, a todo el vecindario.

LA JUNTA

ACCIDENTS

Durant un dels dies de la nostra festa major, l'amic José-Luis Baró sufri accident de carretera prop de Preixens, resultat del qual va ser una forta luxació de fèmur que l'ha obligat a ser internat en una clínica de Lleida durant una colla de dies. Esperem, com a desitgem, que es recuperi ben aviat. Per un altre costat, el dia 28 del mateix més, moria, com a conseqüència d'un accident de carretera, tingut a la "casilla" de la Serra el dia 27, l'hereu de cal Petera. Des d'aquestes pàgines volem fer constar el nostre més sentit condol a l'amic Joan Bertran que a l'hora de redactar aquestes línies, junt amb la seva esposa, altres fills, i àvia, ploreu en un dolor tan penós. Al cel sia.

ALLUMAT PUBLIC

Com estava programat, el primer dia de la festa major es procedí a la inauguració de la il·luminació instal·lada en les avingudes Mestres, Jolonch i Guimera, amb assistència de les autoritats locals i el diputat a Corts I. Sr. Viola.

INDUSTRIA EN MARXA

"Confeccions Agramunt, S. A.", que es dedica a la fabricació de camises, i que representa, de moment, uns vint-i-cinc llocs de treball, preveient-ne uns vint-i-cinc més per un futur immediat, ha obert les seves portes i ha començat a treballar.

MES INDUSTRIES

La societat "Carlo Magno", d'Igualada, que es dedica a la fabricació de mitjons, ha comprat el pati anomenat "el velòdrom" on pensa edificar la indústria que de moment s'ubicarà a cal Iglèsias.

ADEU, NURI

La que fins avui ha estat redactora de "SIO", entusiasta periodista i fervent animadora de la "Coral" s'ha traslladat a treballar a Barcelona, junt amb la Jaumina Díaz. Els hi desitgem felicitat i molta feina.

LA TARDOR S'ANTISSIPA

Tot just passada la festa major, les temperatures han començat a baixar. S'ha aconseguit els cinc graus a les vuit del matí. Amb tot, sembla que el temps no ha fet res més que continuar essent tan dolent com tot l'estiu.

LA DIPLOMACIA A CASA NOSTRA

El primer dia de la festa major, hom pogué adonar-se que, entre nosaltres, estava l'ex-ambaixador d'Haiti als E.E.U.U., al que acompanyava el nostre amic Gabriel Sans Xandra.

CAMPIONAT DE BILLAR

Quan surti aquest número de "SIO" ja serà acabat el campionat local de billar. Qui resulti campió se les haurà amb el fill d'Agramunt, i campió internacional, Claudi Nadal.

MORT EN PLENA JUVENTUT

Recent acabat el servei militar, ha mort a l'Hospital Militar de Barcelona, el jove Josep Puigsala, després d'una llarga i penosa malaltia. Des d'aquestes pàgines acompanyem al sentiment als seus pares.

¿I LA PUBILLA?

Enguany ens hem quedat sense Pubilla; volem dir que no se n'ha elegit de nova. Potser hi sortim guanyant en tenir com a tal a l'actual.

GRAN NOTICIA

A partir del dia 30 de setembre el telèfon de la nostra vila funciona automàticament i, per tant, hom pot parlar en connexió directa amb parents, amics i coneguts situats arreu del País. Amb aquest motiu, les llars agramuntines abonades a la C.T.N. s'han vist abillades amb aparells telefònics de tots colors. Per molts anys.

FLOR NATURAL

El nostre amic i col·laborador de Sió, en Joan Puig i Ribera, ha estat galardonat amb la «Flor Natural», primer premi dels «Jocs Florals d'Andorra 1972». L'import en metàl·lic és de 10.000 pessetes. Enhorabona.

«L'experiència és la mare de la ciència» diu la saviesa popular. L'experiència s'agafa amb l'observació i aquesta mena al coneixement dels atributs i manifestacions de tota cosa. Sense observació no hi hauria experiència i sense aquell coneixement no hi hauria ciència.

Aquestes paraules no són posades aquí per tal de fer petulant ostentació de literatura, ans bé hi són portades per a tributar un elogi a aquell minyó que per les seves dots d'observador descobrí que en algunes parets de nostra església hi ha esculpits uns números, dels quals volgué saber el seu «perquè», car considerà que no sigueren buidats a la pedra per pur caprici. Vingué a preguntar-nos-ho cregut que nosaltres l'assabentariem degudament: ço que farem des d'aquesta columna i així la lliçó arribarà a coneixement de tots nostres llegidors. Abans, però, divagarem una mica sobre l'existència de tals guarismes.

Antigament eren més nombroses aquelles xifres, les quals començaven pel número 1 a la paret de ponent del temple i anaven seguint des de tocant a l'absis d'aquell Indret fins a la Plaça, signes que desaparegueren al foradar-la per tal de montar els altars de mà dreta. També es perderen per erosió i subsegüent restauració del llenç de paret de la dreta de la portalada principal. Passada aquesta trobem el número 18 en la paret del campanar que mira al nord. Els números 19, 20 i 21 se'ns ofereixen ben llegidors a la paret externa del Roser, i trobem el 23 i 24 a la de la capella del Socós. Diguem, però, que encara s'hi veuen restes de números pintats en vermell en substitució dels que devien ocupar els següents al 24. La paret de la Sagrestia és impròpia per a buidar-hi números, per això no n'hi ha.

Diguem, ja, que aquells números Indicaven l'espai que l'Ajuntament arrendava als comerciants que volien montar parada els dies de fira o mercat en aquell temps en que aquí es celebraven tres fires anyals i dos mercats cada setmana; aquelles els dies 3 de maig, 10 d'agost i 4 de desembre, i aquests els dilluns i dijous. Fires que han passat a l'història per esser ja innecessàries car tot el que els marxants forasters puguin portar-nos ho trobem ara a les botigues i magatzems locals. No és com en el temps de l'antigor en què per a comprar un paquet d'agulles o un cartró de fil les mestresses de cada casa, tant de la villa com comarcanes, havien d'esperar la fira per a comprar-ho; i si els mercats encara duren, primets primets, trasplantats als dimecres, comptat i debatut potser trobaríem que el benefici que reporten no compensa el perjudici que ocasiona al comerç local per la pèrdua de vendes. I diem «potser trobaríem» car no ens creem amb prou coneixement de causa per tal de fer-hi una concreta afirmació. Que els interessats hi diguin la seva paraula.

J VILADOT-PUIG

SIO

EL CERCLE COM A LIMIT

Per Jordi Guasch

Els grecs concevien la circumferència com el summ de la perfecció. Era un indescifrable problema que una sèrie infinita de punts es mossegues la cua. Parlant en termes d'avul dia direm que és un absurd, però hem d'admetre que té el seu punt de curiositat i d'anècdota. A mí, el que hem maravella, és l'espai que tanquen aquests punts que intueixo. Quan èrem petits recordo que pintàvem el cercle de coloraines i en deíem una pilota. Però la circumferència seguia essent tota d'un color i més aviat tenia forma d'ou. I, sense cap dubte, que un sociòleg o un pedagog hi trobarien una explicació lògica a la nostra pintura i a la nostra pilota «tuti-colori».

Una de les últimes experiències que he tingut (sí puc parlar d'experiències) va ser un viatge en tren. Al tren —i molt més els qui, com jo, la renteta paternal i la nostra situació d'estudiants només ens permet d'anar en tercera— s'hi solen veure coses curiosíssimes. Els nostres trens són sovint escenari de totes les gesticulacions humanes. El «bocadillo», l'amor, la partida de cartes, l'estira y arronça de peus i mans i —els dies de mercat— les senyores plenes de gallines, d'ous i conills, carregades de cistells farcits de mates d'esquerola, albergínies i pebrots converteixen el tren en una suculenta cuina-llit-granja-hortet digne d'estampar en una d'aquestes curiosíssimes guies turístiques i d'ésser qualificada de «show» tradicional. Fou, doncs, en aquest ambient, que vaig viure una fornada de sensacions més seriosa del que m'hauria imaginat. Erem cinc: Una noia andalusa, un noi de León un altre de Galícia, una noia valenciana i jo. Després d'una estona de viatge i rigorós silenci, el noi galleg i el de León es posaren a parlar. Després d'uns breus mots varen adonar-se que les nostres mirades queien damunt seu. Tregueren una ampolla de «riojano»

i ens convidaren. Vàrem beure tots i començarem a parlar, no recordo exactament de què, però suposo que d'aburriment, de calor, dels trens espanyols i de la nostra procedència. Sense saber com, la nostra conversa es dilatà i acabarem formant —puc dir-ne un cercle?— on hi abocàrem moltes i moltes coses. No totes eren per a creure-les ni tampoc totes tenien la mateixa importància. Ara que hi penso, però, veig que sí que tenien importància perquè comprenc que aquell diàleg va ser dut per un afany inconscient de comunicar-nos que la situació ambiental contribuï a dur a terme i que la circumstància de cada u cohibia, en un principi, però que arrencava, més tart, del subconscient.

I això és lloable, ja ho crec! Imagini el lector si la fredor que separa els pobles es trenqués amb una senzilla ampolla de «riojano». Imagini el lector si aquest mince diàleg existís en tots els ordres de la vida, entre famílies, entre pobles, entre nacions. Si això s'arribés a realitzar tal volta podríem entendre i fins i tot estimar el cercle com a límit de totes les nostres vicissituds. Tal volta llavors, talment com els grecs, trobaríem perfecta la circumferència que agermana els pobles al voltant d'una immensa taula rodona per a obrir un diàleg sincer sobre moltes coses... Però, fins ara, la realitat més crua em diu que no és així, que el cercle, com a límit, ens oprimeix desmesuradament i que l'home —pobret— vol arribar a conquerir la Lluna sense adonar-se que ja fa molt de temps que hi viu. I això es, precisament, el que li falta: Conquerir-la, entendre-la, que és tant com dir sentar-se davant una taula amb tots els pobles i iniciar un diàleg sincer i obert. I mai no aconseguirà això mentre el cercle sigui un límit mal entès i retrògrade. Prou que ho entenen, els grecs...

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 390202 y 390802

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL
AGRAMUNT

RECITAL DE LLUIS LLACH A CERVERA

16 DE SETEMBRE

El dia 16 de setembre vàrem anar a Cervera a escoltar a en Lluís Llach; l'ocasió no es presenta cada dia i calia aprofitar-la.

El recital el donà en una sala de la universitat amb cabuda per unes cinc-centes persones, però potser sí que se n'hi acomodà el doble.

Un públic atent i entusiasta seguí el concert amb plena joia, s'aconseguí en tot moment una plena fusió de cantant i oients.

Hom no havia sentit prou el cantant per tal de poder-ne donar una opinió crítica; molt menys puc fer-ho ara del festival. No sé si als altres els hi passarà el que a mi, però quan una cosa és de qualitat, procuro tenir tots els sentits amb el màxim d'atenció, per tal de rebre tant com puc l'obra de l'artista, en aquest cas la d'en Lluís Llach. Ademés, sempre m'ha succeït també que, tota l'obra del autor que sia ha de passar un període en el meu subconscient per així assimilar-la un mínim, abans de pronunciar-me em cal aquest coneixement de l'obra que en el cas de Lluís Llach em mancava com ja he dit abans.

Ara bé, amb totes les limitacions que suposa la tal cosa, voldria dir quelcom sobre el concert. En primer lloc, que en Lluís Llach té un cantar molt personal, fins i tot desorienta de moment, sorprén, t'adones desseguida que cal posar-hi tota l'atenció de que ets capaç, la cosa va realment de debò i que lliurant-se com ell o fa, debem correspondre'l-hi amb una predisposició adient. Auster, sobri, senzill i humil; i quina força, quin crit! Els recursos del què es val són elementals, la qual cosa no vol pas dir que no hi hagi riquesa, calitat a tot nivell; cant, música, lletra i manera d'interpretar-la. Es cosa madura, ha aconseguit aquella difícil facilitat que sols pot aconseguir-se amb molt d'esforç, voluntat, no defallint dia rera dia. Nues estaven les cançons de coses per a la galeria, de recursos efectistes, de superfluitats o coses gratuïtes; tot era efectiu. En Lluís es donava tot ell a través del seu cant, amb el que deia i com ho deia acompanyat justament per la seva guitarra i la d'una acompanyant, que també cedí molt suau, en alguns moments,

la seva veu. Va cridar, va parlar de diverses formes segons convenia de maneres molt particulars, sempre senzillament tan planer, tan a l'abast de tots els oients.

Lluís Llach creiem que està en el camí dels compromesos, entre aquells cantants del nostre país que es poden contar amb els dits de la mà; no es pot qualificar ni menys comparar, parlar si acàs d'estils perquè convergència de base sí que n'hi ha; fora absurd establir un ordre de valors, senzillament són diferents.

Acabat el concert hem pogut parlar amb ell uns minuts i ens ha donat molt gustós algunes opinions sobre el que li hem demanat, com per exemple, música, pintura, poesia i cinema.

Sobre música ha dit que li agradava molt, en particular la de jazz en la modalitat vocal i concretament la Mahilla Jackson, als nou anys diu que ja l'escoltava i li agradava. En pintura ha dit que sí, que li agradava, empero, que no la seguia per tal de opinar-ne com un gran entès, però que en Miró, Tàpies, Guinovart l'interessaven molt. Sobre poesia que Foix, Brossa, Espriu li agradaven molt, però que sentia preferència per Pere Quart. Referent al cinema, del actual li agradava, generalitzant, més l'uropeu que cap, i particularment l'italià, i dintre d'aquest, en Pasolini especialment; Fellini, Visconti i Rossellini, també.

Ell és autor de música, lletra i arranjament de totes les seves cançons, així ens ho digué. La xerrada fou curta, sens preparar-la, improvisada, però molt agradable per la seva atenció en el que li dèiem; t'hi trovaves bé al sentir-te devant d'un home obert i confiat con si d'un vell amic es tractés. Es l'home perquè l'estima, l'home senzill, l'humil, el més sofer i castigat, el que aguanta i no perd l'esperança, el que té més drets que deures ja que els segons són excessius.

Ens han quedat moltes ganes d'escoltar-lo de nou; queda el recurs del disc fins que no puguem tornar a tenir la seva presència viva cantant sobre la soletat del miner, del soldat que escriu a la seva dona des del Viet Nam, de L'estaca, La gallineta, Tristesia i totes sense excepció. Fins una propera trovada, Lluís Llach!!

Josep Farreny

Funeraria J. Torné

PANTEONES — LAPIDAS
MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS ADORNOS CEMENTERIO
ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los afiliados a varias Compañías

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2.085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

CHOCOLATES JOLONCH

UN CONTE I MIG

Per GUILLEM
VILADOT

EN JOSEP MANONELLES I PRENAFETA

De fet no es deia Walt Kyssermann sinó Josep Manonelles i Prenafeta, i era fill de Menàrguens. En Josep Manonelles i Prenafeta, ultra haver estudiat dialèctica escolàstica, sempre havia tingut una vida tranquil·la i els seus somnis eren ben bé fills del seu temps. Així, per exemple, a divuit anys es féu un tip de somiar la Dorotea Tramuntana, una noia de bec molsut i de mirada tèrbola. Després, quan entrà a la caserna de cavalleria, vingà somiar amb la senyora del coronel que era una senyora que es passava moltes hores a la sala de banderes jugant al subhastat i dient «mecatxis l'ou» quan algun oficial no la deixava guanyar de la manera que ella volia, i a vegades no s'accontentava amb el mecatxis l'ou, sinó que enviava l'oficial a la prevenció. Quan en Josep Manonelles i Prenafeta es reintegrà a la vida civil, els somnis se li posaren una altra vegada llisos i més aviat de poca empremta.

Un bon dia, sense saber com va ni com ve, somià que canviava de nom. I se l'arribà a canviar tan sovint que fins i tot se n'anà a veure el metge, però el senyor Vinagreta, el metge, li digué que no s'hi amolnés, que això pot passar a qualsevol, i li digué que ell tenia una clienta que sempre somiava que donava la volta al món, i un client que somiava que es canviava els calçotets tres vegades el dia.

Però tant es repetia aquest somni, que en Josep Manonelles i Prenafeta, un dia, ha aconseguit: canvià de nom. Fou aleshores quan en Quico, el mosso de cal Fideu, mig conco i mig idiota, li digué que no li estranyava gens, perquè en aquest món quan una cosa es vol aconseguir no hi ha com anar-la repetint de memòria, o amb la veu, o amb el desig, o fent grans gesticulacions, o somiant-ho molt fort.

—Jo —iIllustrà el mosso de cal Fideu— de jovenet vaig somiar trenta-quatre vegades que dos i dos feien quasi sempre quatre, però que algun cop també feien cinc. I tantes vegades ha vaig somiar, que un dia vaig inventar unes taules de sumar on dos i dos feien cinc.

Quan en Josep Manonelles i Prenafeta decidí emigrar a Londres, no en tenia massa ganes, però va veure que no hi havia més remei. En arribar al número 29 de Chadwick Road, de Leytonstone, sentí moltes coses: sentí humitat, sentí enraonar anglès, sentí l'olor del Tàmesis, sentí el Big-Ben, sentí la història i, entre moltes altres coses, sentí el que no tornaria mai més a Menàrguens. I, damunt de tot això, sentí que havia arribat l'hora de canviar de nom.

En Josep Manonelles i Prenafeta no havia estat mai al 29 de Chadwick Road, però s'hi trobà bé. Era una casa ordenada, on cada cosa era al seu lloc i on hi havia un lloc per a cada cosa. I per aquest pulcre sentit d'entendre la vida domèstica, no li costà gaire de trobar la guia telefònica. En veure-la no pogué frenar la seva parla ver-nàcula y feu:

—Afedelisto!

La mestressa de la casa, que en aquell moment estava prop seu, se'l mirà i somrigué. En Josep Manonelles i Prenafeta també somrigué. Ella digué:

—Sorry.

I ell contestà:

—Please.

I ella tornà a somriure. I ell també. I ella féu

—Mister.

I ell contestà:

—Madame.

I ell en aquell instant, en Josep Manonelles i Prenafeta descobrí que el món anglès era un sistema on tot estava situat entre unes ordenances i unes abscisses molt a flor de pell, però plenes de somriures i de mots molt agradables.

Una de les coses que més meravellà en Josep Manonelles i Prenafeta en obrir el primer volum de la guia telefònica, fou que tots els noms o cognoms fossin anglesos. Bé, no és que tots fossin anglesos de soca-rel, sinó que en Josep Manonelles i Prenafeta els trobava molt estrangers, i amb això ja en tenia prou; per a ell l'estranger només era Anglaterra.

En aquest volum ni hi trobà res que li agradés massa. Passà al segon i passà a d'altres. En arribar a la lletra «k» allò ja li agradà més, sens dubte perquè ho trobava molt més forà. Passà els ulls per unes quantes pàgines i es deturà. Tornà endarrera, anà endavant. Al final va escriure tres noms o cognoms: Kisserling, Kysmann i Kyssermann. Mirà al sostre, es gratà el clatell i recordà quan la Mundeta Barrientos se'l mirava les tardes dels diumenges a la sala de cal Cucanya durant el ball, mentre ell no sabia si és que l'havia enamorada o és que la Mundeta Barrientos era miope. Agafà el paper i estirà el braç per llegir les lletres de tan lluny com li fos possible.

—Psè —féu.

I és que tant li feia un nom com un altre. Aleshores posà el paper damunt la taula, aclucà els ulls i amb l'index ben estirat dibuixà una mena de tirabuixó a l'aire i, tot seguit, el precipità damunt del paper. El dit se li aturà al nom de Kyssermann.

—Ja està —digué.

I afegí:

—Ara només cal el nom de pila.

Pensà que seria fàcil trobar-ne un en un país sense massa manies religioses. I adoptà el primer que li passà per l'esment, que fou el de Walt.

—Walt Kyssermann.

I repetí com paladejant-lo:

—Walt Kyssermann... Walt Kyssermann.

I es quedà mirant una mosca anglesa que donava voltes per l'atmosfera del recó on hi havia el telèfon, que era el més calent de la casa. Tot mirant la mosca es posà a riure: pensava en la gent de Menàrguens que continuaria per a sempre condemnada a dir-se Cristòstom Seall, Carmeta Agistino, Joanet Palafí, Sumpta Ginestà... sense possibilitats de poder-se dir, com ell, Kyssermann, Walt Kyssermann.

Amb tot, però, encara se sentia bona cosa Josep Manonelles i Prenafeta. En aquells moments, però, l'hàbit no feia el monjo. Pensà que seria cosa de temps, fins que estigués tip, que tothom l'anomenés Walt Kyssermann. Però com que encara no coneixia ningú, llevat de la senyora de la casa, sospità que tardaria molt de temps a creure's que de debò era en Walt Kyssermann.

Aquell vespre, en Josep Manonelles i Prenafeta sopà d'una manera frugal: un plat de verd i un tros de formatge. Quan se n'anà al llit, sentia l'estòmac una mica enyorat i distret, com si es tractés del païdor d'un frare de la trapa.

Durant la nit, en Josep Manonelles i Prenafeta somià Menàrguens, les trumfes de l'Urgell, els ous passats per aigua i la seva mare quan treia el cap per la finestreta més petita de la casa, que és la que donava a la comuna i cridava:

—Josep, Bep, Bepet, fill...

En Josep Manonelles i Prenafeta somià que no tornaria mai més a sentir aquell crit, ni tornaria a veure aquella finestreta de la comuna per on sortí el fum de la primera cigarreta que es fumà un dia al matí mentre, més enllà, cantava la puput i els blats començaven a sentir les primeres pessigolles de les roselles...

L'endemà, en aixecar-se, semblà totalment com si tinguéssim una feina molt seriosa i urgent a fer. Agafà la tovallola, la bossa de la toaleta i va córrer cap al bany. Al moment que ell hi anava a entrar, en sortia la senyora de la casa. Ella somrigué. Ell somrigué. Ella féu:

—Sory.

Ell féu:

—Pardon.

Ella somrigué. Ell somrigué. Ella féu:

—Good morning, sir.

I ell contestà:

—Bon dia, senyora.

I ella seguí:

—Have you slept well?

I ell seguí:

—Very well, i vós?

I ella acabà:

—Very well, very well...

Durant una estona, pel corredor se sentí una veu que repetia:

—...well, well, well...

Mentre s'afaitava davant del mirall, en Josep Manonelles i Prenafeta es quedà mirat-se com sempre. Ho feia com aquell que observa un paisatge que hom ja se sap de memòria: el nas, els ulls, la boca, algun gra... Però tot d'una s'aturà i es quedà fitant-se intensament els ulls. Com més es mirava més fortament se sentia lligat al seu esguard, i s'apropà al mirall i es fità de prop, ben de prop, les ninetes. Se les mirà ben endins, como si tot ell volgués travessar-les i endissar-s'hi darrera enllà, que no era altra cosa que endinsar-se dins d'ell mateix, encara que d'una altra manera, perquè a mesura que es ficava per la llum de la seva mirada, li feia l'afecte que s'introduïa per l'interior d'una altra persona, d'una persona que coneixia tota la seva vida. Quan tot ell acabà de passar per les ninetes de la seva imatge reflectida en el mirall, en Josep Manonelles i Prenafeta féu un gest brusc i clavà un crit com de guineu. Però abaixant la veu fins a convertir-la en un xiuxiueig ple de boira, d'humitat, de septentrí i de keep-lef, es presentà a l'altre:

—Walt Kyssermann.

Després, mentre esmorzava, la mestressa de la casa si li apropà i el saludà:

—Hallo, mister Walt Kyssermann...

TRES RONDES D'ANIS

En Meón María Quílez portava ja deu anys al poble, però com si res. En Meón María Quílez seguia amb el cos i l'ànima completament impermeables a la nova cultura, com si una inèrcia ancestral el retingués en el seu món feudal. Des de ciutat, els prohoms prou cridaven amb lletres de motllo a favor de la integració. Però en Meón María Quílez seguia fidel a la seva civilització capaç d'enderrocar qualsevol teoria o qualsevol il·lusió. Algú li havia repetit moltes vegades, fins que ha deixà córrer:

—Que no te n'adones que estem en una altra frontera?

De fet, en Meón María Quílez tenia la sang molt reculada, i el seu món no coneixia els embuts ni les paral·leles. I explicava que si alguna vegada clavava garrotades a la dona, era perquè ell era l'amo.

A la dona d'en Meón María Quílez, que es deia Tránsito, li agradava molt el vi. La Tránsito s'acostumava a emborratxar a posta de sol, i així el seu home la podia estovar tot just arribava del treball. Però hi havia dies que en Meón estava cansat i no tenia esma per a res.

La Tránsito, d'ençà que vivia en aquesta frontera, s'emborratxava amb moscatell, ratàfia i mistela. I, quan no tenia ni cinc, xumava de l'ampolla de colònia, que la seva amiga Angustias li regalà en néixer la seva filla Crucifixió, ampolla que guardava entre la cartilla del S.O.E. i una fotografia del Cordobés que publicà «La Gaceta», i que, quan estava serena, només feia servir per a tirar-ne quatre gotes al mocador i al clatell de la família.

El dia que en Meón s'adonà que a l'ampolla de colònia ja se li veia el cul, la Tránsito va rebre l'allisada més solemne de la seva vida. Tant és així, que fins i tot va caure a terra amb una ganyeta mig esquerdada i amb un pantaix sacsejat i desafinat. En veure-la tan deteriorada, en Meón digué a la seva dona:

—No t'ho prenguis tan malament, Transi; al cap i a la fi no és pas la primera garrotada que et vento ni tampoc serà la darrera.

Com que la Tránsito no donava senyals ni de vida ni de mort en Meón insistí en la seva xerrameca:

—Mira, noia, deixa aquests caient de cos i d'ulls que em fa tanta angúnia, va... Al capdavant ja saps que jo t'estimo...

En Meón deia aquests mots amb aquella parla afrodisíaca amb què aconseguia reduir la Tránsito entre els llençols de noces, cosa que tants bons resultats li donava en les trifulgues domèstiques més delicades.

La Tránsito, al caliu d'aquella cantarella, féu un esforç i s'aixecà. I quedà dreta, repenjada en una cadira, mirant el seu home desde la submissió més celtibèrica.

En Meón, en veure-la tan copejada, sentí com si se li badés el cor, i una pena molt subdesenvolupada li va recórrer la sang amunt i avall. De moment no va saber què fer amb una dona tan plena de macadures. Però intuï que potser s'havia passat de rosca i que aquell estrall demanava reparació. I, agafant-la amb un sarpat, s'emportà la Tránsito a la taverna, i allí la convidà a tres rondes d'anís.

Mercadal - Festa Major - Envelat

Respectant totes aquelles persones que asseguruen com cosa indispensable l'envelat el dia de la Festa Gran, al Mercadal, altres ciutadans opinen també que bé es podria prou fer-se una Festa Major ben lluida prescindint del tradicional, caduc, avui ja trist espectacle per la nostra Vila.

Los Agramuntins que hem conegut els moments d'eufòria del dit Envelat, trobem llastimós tenir de contemplar el ball dintre del recinte en els moments actuals amb tan poca gent, i enguany tots casats.

Parlant amb tota sinceritat i no volent buscar interessos particulars, fa uns anys l'envelat quasi era el tot per la Festa Major en quan a ball, casats i joves tots plegats dançàvem al só de les millors orquestes del moment. Aleshores si que se sentia joiós tothom de poder contemplar en dia tant senyalat a una gran família; més ara, amics, volem fer entrar el clau per la cabota.

Els joves dintre del seu criteri no accepten el trecament i diuen que el gust de les coses està en la veritat, per què, doncs, no donem pas, i així potser encara siguem a temps a veure altres varietats d'acord amb el temps?

Les maneres de fer les coses o festes dels nostres antepassats, sembla que agonitzen per moments, i l'envelat també; més abans no moriran poc a poc es renovaran i sempre de cara al progrés igual com fan els sers humans, primer petits, després grans.

Per altra part, ja seria hora de trobar-li la manera de realçar la Plaça del Mercadal i no tapar-la amb draps i fustes per boniques que siguin.

He sentit molts de comentaris i també ja molta gent que per lo menys per la Festa Major els hi agradaria molt de poder observar de prop com la dita plaça, que és Patrimoni de tot el poble, es vegés plena de famílies i joves com abans es feia dintre l'envelat, però... més dinàmic, amb dret d'entrada a tothom.

Ara bé, en lloc de llotges es podria posar-se taules al voltant. La decoració és ben senzilla de fer-se; de moment tenim les faroles que serveixen d'arranjament, la font il·luminada natural de la plaça al mig, d'arbres, d'arbustos i roses formen un natural decorat que amb una petita dosis d'imaginació es podria posar una bonica il·luminació, i en

quan estés ben arreglat no pensariem més en l'envelat.

Llavors, musics tocant, i ja tenim l'ambient, mentre la gent que vagi entrant amb una entrada módica, com és natural, però pagant per a poguer cubrir les despeses que hi hauria.

Per altra part, si tinguéssim la sort de veure repartida la gent de punta a punta del poble, de Kipps al Casal, passant per tots els carrers i locals centres de la Vila, la Festa Major seria al menys més interessant i patriòtica.

Pot ésser no seria tan espectacular com quan s'agrupen les persones a un sol lloc, però podria ésser més eficaç.

La festa major d'una població es compon de moltes facetes i gustos diferents, per tant no podem dir que sense l'envelat perdi l'interés, al contrari tornarà a fer-se molt important però difrent com totes les coses d'aquest món.

Mirant-ho seriosament, per a començar a fer una bona Festa Major lo primer és honorar a la Verge dels Socors, la nostra Patrona; després fer examen de consciència per a tenir pau interior, perquè l'humor no manqui; i per últim que cadascú disfruti durant aquest dies a la seva manera ben agermanats.

Mes quan no tinguem l'envelat al Mercadal també es pot compensar perquè podríem ensenyar-ne una plaça molt senyorial.

JOSEP PADULLES

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

COMERÇ JOAN ESCOLÀ

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases
COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreteria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Guinovart i el Programa

Quan l'any passat el programa de la Festa Major va sortir a la llum, quan hom el tenia per primera vegada a les mans, i crec que també abans, quan els components de la redacció, compaginació i quelcom més vegueren la portada "tacada", més d'un es capficà i en veure que no comprenia el missatge d'aquell quadre possà el crit al cel i també en la terra. ¿Què és això? ¿Què representa? ¿Ja no saben que posar-hi? ¡¡Doncs si que deuen d'ésser talosos!! (això és un dir, que sàpiga, ningú ho digué, car tal vegada més d'un ho podia dir o almenys pensar). Però... de veritat no saben que posar-hi? De veritat són talosos? Francament em crec que no. Sabien bé el que hi posaven, car no sabien que era o com era. Sabien que era l'obra per una portada del programa de la nostra Festa; feta per un home de reconeguda fama internacional. (Això també crec que més d'un no ho sabia). Però; quan es van veure les "taques" aquell artista i home —Guinovart— no va caure massa bé entre nosaltres. Precisament per aquells dies i també en moltes altres ocasions els diaris més importants de Catalunya, així com diversitat de revistes, parlaven i parlen d'exposicions d'En Guinovart fetes arreu del món. Aquests petits articles canviaren a molts el concepte que de l'autor d'aquella portada se'n tenia; i encara que la tornés a mirar i remirar i, igual que abans es quedés sense comprendre-la, ja no la trobava tan ensopida; ja no deia "taques vermelles" sinó més bé "pinzellades d'artista i ben posades". I és que sempre ens deixem portar per la propaganda; tenim per costum el despreciar i enfonsar tot allò que no coneixem. El mateix passaria amb un quadre de Goya, per exemple. Mentrestant no es digué: és un Goya, tothom passaria sense mirar-lo, però, ai xiquet!, encara no correrien les primeres veus que és d'aquest Goya que tot canviaria; seria una cursa per arribar primer i posar-se al davant. Tenim la mania de no volguer allò que no ens arriba precedit d'una propaganda, com més forta millor, i més encara si ja d'uns dies abans en tenim una idea, un concepte, encara que això de idea i concepte no vol dir gran cosa, i menys quan a la "tele", diaris i revistes ens pinten quatre ninots que corren a cercar allò del que cada lletra negra, verda o vermella i encara amb tinta de "tercera" la paguem a preu d'or i estem dispossats sempre a pagar-les.

Aquest any la gent, generalment, ha quedat més contenta, més satisfeta. Aquest any tothom, grans i petits veïen el missatge sense cap esforç. La portada del programa d'aquest any ha estat una bona idea i original; un dibuix que, per éll sol, és ben bé la Festa Major.

Però cada u, amb la seva forma, amb els seus motllos, amb la seva tasca en definitiva. L'any pasat, una forma d'art; aquest any, una forma, unes línies força diferents, més fàcils d'entendre, car no per això d'un art superior. Però el que nosaltres compreguem o no, tinguem l'esperit prou obert per veure l'art, i ens quedem sense comprendre'l ¿ens dona prou raó per a tirar per terra un home que té fama reconeguda arreu del món? I al dir fama no vull dir propaganda, sino que la seva obra ha estat pujada per camins prou difícils i tortuosos, sense flors ni violes. Ell és igual que molts d'altres que no ens sonen massa, com: Braque, Le Corbusier, Kokoschka, etc., etc., que tenen també un nom reconegut arreu del nostre món. I possant-lo enmig de tants i tans ¿tenim dret a desacreditar-lo? Més bé crec que no. Rebaixem-nos una mica i deixem de creure que som mestres en tots conceptes. Diuen que per entendre l'art es té que tindre l'ànima senzilla; procurem fer-nos senzills i potser captarem tots i cada un dels molts missatges que cada dia ens passen pel davant i els veiem en els núvols.

Deixem la crítica pels crítics i agraïm a aquell artista el haver-nos deixat una pàgina de la seva vida, una obra seva, un pensament i allò que Ell va veure quan "pinzellava" pensant en nosaltres, en els agramuntins i en aquests camps que ens voltien i que no desconeix.

Isidre Marsà Bernaus

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE SEPTIEMBRE

NACIMIENTOS:

Ramón M.ª Valero y Carrión día 3

MATRIMONIOS:

Francisco Nogales Teodoró y

Josefa Sanchez Lapaz día 8

José M.ª Graells Coll y

Teresa Llena Colomé día 17

Francisco Herrera Sanchez e

Isabel Diaz Pereira día 30

DEFUNCIONES:

Rosa Ortiz Vilalta 40 años día 6

Antonia Ripoll Costafreda 92 años

día 7

Francisca Guasch Poch 72 » día 11

• • •

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE SEPTIEMBRE

Día	litros m. ²
3	30
» 4	0'7
» 6	0'5
» 14	2'7
» 20	13'2
» 21	13
» 22	16'5

Total 76'6 litros m.²

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

**PANTEONES,
LAPIDAS y CRUCES**
MARMOL, GRANITO
y PIEDRA
de los mejores escultores
de Cataluña

**Funeraria
(Casa Romá)**

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES

Viladés

CHOCOLATES JOLONCH

Vacances i Turisme

La presència de turistes en les nostres carreteres, en els establiments, vora la platja, en el camping, arreu, ens convida a nosaltres, creients, a fer una parada de reflexió per a descobrir en aquesta realitat sociològica de dimensió universal "planetària", com es el turisme, tots aquells valors més nobles i més purs que no poden ésser ofegats per un afany exclusivament mercantil, ni deixats de banda per la inèrcia de la nostra superficialitat.

Fóu el Papa Pau VI qui recordava al Congrés Mundial sobre els valors espirituals del turisme: "Aquest fenomen de massa pot presentar alguns aspectes negatius, però hem de convenir que es ric també en valors humans i espirituals. En efecte, pot contribuir molt feliçment a fer cessar l'isolament nefast dels pobles, a esvaïr els prejudicis i malentesos, siguin del ordre que sigui, a afavorir un millor coneixement recíproc, a facilitar l'intercanvi i el diàleg entre els homes, a servir finalment a la causa de la pau i a la construcció d'un món més just i més fraternal.

Tots aquests valors positius que comporta el turisme, l'Església catòlica no tan sols els coneix i els defensa, sino que s'esforça per part seva a promoure'ls i a encoratjar-los.

Que ens sigui permès de formular el desitg que tots els homes encarregats del turisme s'esforçin de tot cor a humanitzar-lo i a espiritualitzar-lo. Que els poders públics mateixos no tinguin solament a la vista el caire material i publicitari d'aquest fenomen, sino també el seu aspecte espiritual i educatiu."

Fins aquí són paraules de Roma; en el fons podem considerar-les com un comentari al mot evangèlic: Per a mi, qui és el pròxim? Vegeu St. Lluç, X, 27-37. Curiosament, el Diví Mestre no va respondre "tots". Dir "tots" és veritat, però és massa fàcil. Dir "tots" no ens planteja cap problema, Per aixó Jesús respón amb l'història del Bon Samarità. L'amor al pròxim, té una concreció, sempre actual en el fet d'aquella persona que s'ensopega amb una necessitat. No mira el color de la seva pell, ni pregunta per la seva pàtria, ni per la seva fé, ni per la seva condició social, ni per les seves idees polítiques. **TOT HOME NECESITAT QUE TROBEM EN EL NOSTRE CAMI ES EL NOSTRE PROXIM.** Quant en els dies propers de les vacances trobarem arreu, els turistes, pensem que també ells són "el nostre pròisme". Ho és aquell que demana una orientació, o una estona de conversa, i aquell xófer enmig de la cua de cotxes que ens pregunta per una carretera. I ho es aquell que solament s'interessa pels preus, i aquell client humil que no ens áóna propina. El nostre Bisbe JOAN ens va dir: "Recordem que els turistes no sols tenen butxaca, també tenen cor." No ho oblidem, puix a l'hora de la veritat, digué St. Joan de la Creu, tota persona, quant serà jutjada, ho serà per l'Amor.

GM. R. TORRES

Leñas y Carbones
F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

RACO POETIC

CA L'ISIDORI

A dalt d'un turó
la vella masia
el vent desafia
quan ve bufador.

Des del mirador
la vista destria
tota la poesia
que a cada cantó
mostra la sembrada
de l'ordi i del blat
tota salpicada
per la meravella
del joliu esclat
que hi fa la rosella

El Cantor del Sió.

Juliol de 1956.

SOTA LA PLUJA

A Josep-Joan Bota.

Sota la pluja
corriem darrera pilotes de drap,
amarades. Ensopegàvem,
amb risc de trencar-nos
les cames, un braç; però, això,
no ho teniem escrit a l'agenda
del nostre esbalot. [faltaven
Comptàvem amb els dits els minuts que
per acabar el repàs, aquell odiós
i antic repàs
que ens emmalaltia cada tarda.
I quan s'obrien les portes sortíem
xisclant, car, per fi,
érem lliures d'aquelles parets
que engrapaven el nostre entusiasme,
encara sense adonar-nos-en,
i ens feien petits com un aglà,
ridículs com una meuca
i ens entrístia el cor i les nines
dels ulls, ablanint la nostra alegria
d'infants el crit del mestre.
Ah! (Quina
llibertat de fang
traspassada la porta d'estudi!)
Així es compren, com,
acostumats a veure l'amplada del cel
pel geomètric enreixat de la finestra,
ara ens acontentàvem
amb perseguir les amorfes pilotes de
corrent ben xops sota [drap,
la volta grisenca i absurda
del cel de Novembre.

Jordi GUASCH

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Septiembre, adoptaron los siguientes acuerdos:

LICENCIAS DE OBRAS.

Se han concedido las que se indican:

A D. José Huguet Herbera, levantar fachada casa Plaza y construir terraza en parte delantera.

A D. Modesto Puigpinós, desplazar un balcón y revoque y pintado de la fachada casa calle San Juan.

A D.ª Angela Vila Solé, pavimentar el corral sito en parte trasera vivienda Avda. J. Mestres.

A D. Ramón Llobera Soldevila, ampliar puerta corral y construir un cubierto en el interior del mismo, en Avda. J. Mestres.

A D. José Castro Barbero, revoque y pintado fachada casa en Extramuros del Castillo.

A D. Pascual Castellá Vila, cubrir parte de la terraza posterior casa en Avda. J. Mestres.

A D. Jaime Areny Guardia, reparación tejado casa calle San Juan.

A D. Francisco Fitó Aldabó, pavimentar el porche frente su casa calle San Juan.

A D. Pedro Boncompte Alsedá, reparación tejado casa en Extramuros San Juan.

A D. Pedro Solá Junyent, revocar y pintar en blanco cerado en calle Santa Esperanza.

A D. Miguel Plá Puig, obras interiores casa Arrabal de Puigvert.

A D. Antonio Pampalona Gilabert, cubrir un trozo de patio y demás obras interiores en calle Circunvalación.

EXPEDIENTE ACTIVIDADES MOLESTAS.

Informar favorablemente el incoado a instancia de D. José Porta Vall para instalación de un depósito de fuel-oil en calle Capilla s. n.

ROTULO LUMINOSO.

Autorizar a D. Ramón Mora Solsona la colocación del mismo en el Bar sito en Plaza Generalísimo.

INSTALACION TALLER CONFECCION.

Autorizar a Doña Elvira Martínez Monge la instalación de un taller piecero confección prendas exteriores señora y niña, en calle Merced.

CONEXION RED ALCANTARILLADO.

Autorizar a D.ª Paula Blanch Fonoll la conexión de las aguas residuales de su vivienda a la red general de alcantarillado, con construcción de una arqueta y colocar el correspondiente sifón.

RENOVACION MATERIAL TAXI.

Autorizar el cambio de material para el servicio de taxi, sustituyendo el vehículo Seat L-30003 por el Renault-12-Super, matrícula L-6417 A, a D. José Carreras Potrony.

CUENTAS Y FACTURAS.

Se han aprobado varias por un importe total de 241.275 pesetas.

COLEGIOS

.... PUES NOSOTROS, ESTE AÑO, LO HEMOS INTERNADO

Tin
to
re
ría

safas

Sió, 29

AGRAMUNT